Coplas novas, humorísticas y epigramáticas

Seguit de unas endevinallas modernas extretas de lletras del abecedari

Escritas per J. F. (a) Queri

Un pagés bastant tanoca
va aná'l teatro una nit,
y una entrada y una butaca
va aná á comprá tot seguit.
Li van dá 'l número cent,
«y ahont era, preguntá»
y un trempat de bona sombra
á la comuna 'l portá.
—*Com que á las comunas hi ha 'l numero cent.*

—

Una que venía figas
tan gran escandol va armá,
que hi va aná un municipal
y'l pané li va abocá,
Totas las figas per terra
se li varen fer malbé;
tan sols ne salvá una,
de prop del cul... del pané,
—*No sé si era de coll de dama.*

A ca la meva xicota,
jo no sé com ha sigut
que tot fent brometa ab ella
la petaca allí he perdut.
Ella m'ha dit al moment:
—Això ray, no'n fassis cas;
que si tu sabs ben buscarla
«be prou que la trobarás».
—*Palpan, palpan, pot ser.*

—

Un peixaté peix venía
y anava cridant la gent
y si'l peix li remenavan
e'enfadava en el moment.
Trieu pops, raps y varats,
alsa noyas, remaneu:
no'm remaneu la sardina
que es lo qu'm sab més greu.
—*Com que luego's fa malvé del cap...*

Una noya vaig trobá
que buscava caragols
á vora d'una riera,
y'ns trovabam tots dos sols.
Ella estaba disgustada
perque no trovaba res;
li vaig ensenyá una brossa
que hi havía dos bovés.
—Y que eran ben grossos.

—

Lo Pau y la Doloretas
la grua feyan volá
y á las rametas d'un arbre
la qua se'ls va enganxá.
Ell lo tunante estirava,
jo no sé per quin estil;
y es clá, ab tantas estiradas
al fí li va rompre'l fil.
—Y aixó que'l fil de la grua era molt fort.

—

Va veure un burro ab cinch potas
un pagés, y'l va comprá;
y quan va se á casa seva
sols quatre ni va trobá.
Lo piteu va disgustarse,
y un gitano li va di:
Quan ell veurá una sumera,
cinch ne tornará á tení.
—¡Vaya un fenómeno més estrany!

—

Un casat de Cornudella
á Barcelona va aná,
y al torín á veure'ls toros
un amich lo va portá.
Y al veure aquella corrida
desde un asiento de Sol
va di: Vaja, que las banyas
os dich que m'agradan molt.
—Oh! y era casat de poch...

—

Jo conech una modista
que va vindre de París,
y'm va dir: que aquell viatje
li va semblá molt felís.
No va quedá satisfeta,
segons ella'm va esplicá,
va di que'n va quedá ab ganas
y encara hi vol torná.
—Ja deu se un poble ben bonich.

A casa de certa noya
ningú hi entraba per ré,
tan sols cada mes hi anava
l'amo á cobrarli'l llogué.
Y com que ella no pagava,
l'amo tant se va enfadá,
que al cap de nou mesos justos
la va fe desocupá.
—Au, trastes al carré si no pagan.

—

Una noya en un brasé
s'escalfaba el devantal,
si'l seu xicot no l'avisa
es crema el quarto principal.
No us penseu que fossin bromas,
perque li va aná de prim;
pues de oló de pel de porch
se setía socarrím.
— Devia teni'l quarto plé de clin.

—

A una dona molt prenyada
li va dir un estudiant:
Aquet vestit que porteu
os es molt curt del deván.
Ella's va torná molt roija,
pero al moment contestá:
No fou per falta de roba...
tota la pessa hi va entrá;
—Devia se una pessa de pocas canas.

—

Un guino á la pescateria
ne posava um pam de greix
quan ocasió li venía
de pogué robá algun peix.
Un dia de mala estrella
ba robarne una sardina,
y al veureu la pescatera
va darli una gran tunyina.
— Tot es peix si no son cops.

—

Un pobre robava llenya
pera coures lo diná
y va tení la desgracia
que'l amo li va atrapá.
L'esbirro... propietari
quan va veure la jugada,
sens tenirli compassió
li va dar una gran llenyada.
—Llenya ray pel seu damunt.

Una modisteta hermosa
un dia molt dematí.
á la casa d'uns marquesos
alegre va aná á cusí.
—¿A esmorsá qué menjaria?
li varen dir los criats;
y ella respongué desseguida:
jo vull dos ous aferrats.
—Ben bons que son segons com...

—

Dos enamorats, á fira
alegres varen aná;
ella's va firá una anell
y ell un xiulet se comprá.
De tant que'ls dos s'estimavan
se'ls va acalentá'l cervell;
ell va da'l xiulet á n'ella
y ella la anell va dá á ell.
—¿Y per fe una barata se'ls va acalentá'l cap?

—

Una bugadera, un dia
feya un modo de rentá,
que tot ella's meneijava
y'l cap y'l cul feya aná
y un tranquil va dir: Mestressa,
remeneu molt de radera!!
y ella va di: Quan remeno,
faig surtí més sabonera.
— Oh, ja'n saben ja (de beura).

—

Un masové que ous venía
á vint céntims lo parell,
dos criadetas fent broma
una caigué sobre d'ell.
Y l'home digué: Cuidado,
sinó faré un disbarat;
has de sabé que'ls meus ous
son quasi'ls més delicats.
—Eran ous del... dia.

—

Feyan á un poble plegarias
ab molta solemnitat:
ho feyan per la secada
perque plogués aviat.
Un borratxo que ho va veure
entre quatre amichs, va dí:
—D'aixó no'n farém pas re
si no fa plujas de ví.
— Si plogués ví quins crits d'ora pro nobis.

Dintre del mar una minyona
prenent banys buscava peix,
y va trobá una sardina
á la voreta mateix.
Un mariné la va veure
y va di, sent d'ella aprop:
—Miri hermosa pescadora,
qne aprop del cul hi te un pop.
—Devia se un pop roqué.

—

Una noya cusidora
quan havía d'embastá
á un jove que's teixidó
fil li anava á demaná.
Ab molt gust aquell flavio,
«com que era un xicot molt franch»,
fills meus li va da una bitlla
que hi havía cuyó blanch.
—Era molt bo per cusi...

—

Una que á un noy festejaba
son pare un dia'ls vejé,
ells se van ficá á una entrada
tras la porta del carré.
Son pare espenyent la porta
perque á dins volía entrá
y ells perque no entrés son pare
no feyan sino pitjá.
—No va calgué posarhi la barra.

—

Una florista á la Rambla
venía allí varias flors,
y á més, ne tenía una
que enveijaban molts senyors.
Un gomós ja li comprava,
y ella rient respongué:
—Aquesta flor, no la olora
cap nas com el de vosté.
—Devia se una rosa de t t l'any.

—

La Lola per sabé de comptes,
se va buscá un mestre bo,
y d'amagat dels seus pares
aprenía la llissó.
Lo mestre ab llissons tan bonas.
molt prompte li va fer entrá,
pues ella ab vuit ó nou mesos
va apendre'l multiplicá.
—Oh ja se'n aprenen de comptes d'aquesta manera

Una minyona molt caya
á las onze de la nit,
se mudava la camisa
avans de ficarse al llit.
Y un vehí que era adrogué
guaytava per un forat,
y li va di, picant especies;
¡Ay xata...! ja t'he filat.
—*Picava especies ab la ma de morté.*

—

PROU SALSA DE PEBRE PER ARA...

ENDEVINALLAS DE LAS MÉS MODERNAS

extretas de lletras del abecedari, las quals se podrán usar en tertulias ó reunions pera distreures un rato, entre amichs ó amigas; pensadas per lo mateix autor

¿Quin nom de poble es lo que una lletra que may es cru? La Cecuita. C.

¿Quina es la lletra que may está malament? La «be» B.

¿Quina es la lletra que fa més po á las criaturas? La U.

Quan un no entén lo que li diuhen ¿ab quina lletra contesta? E...

¿Quina es la lletra que pot doná més claró? La «hacha» H.

¿Quina es la lletra que's canta y's balla más? La «jota» J.

¿Quina es la lletra que es més bestia? La K *es un gos en catalá.*

Quan un marit y mulle han fet una feta, una mort, si ell no l'ha fet ¿qui la haurá feta? Ella. LL.

Y'l que no endevina una cosa ¿quina falta comet? Erra. R. *Que vol dir equivocá.*

¿Quina lletra es la més franca, més noble y més lliberal? La T *perque tot ho dona.*

¿Y la lletra que may está parada, y may se'n va? La ve. V.

¿Quina es la lletra filla de Grecia? La y grega. Y.

¿Quin es el número que fan més los sastres y boleros? Lo punt. 1.

¿Y'l número milló per beure? Lo set. 7

¿Y'l número que may es vell? Lo nou. 9.

¿Y'l número que es rey de la Naturalesa? Deu. 10.

Y'l que fa més mala oló? Lo 100, *perque es la comuna.*

¿Y'l més bo de tots? Lo milló 1.000.000

¿Quin es l'ofici que mata una lletra? Lo matalacé. C.

PROU Y BASTA

Imps. Hospital, 19 «El Abanico»